

ชื่อวิทยานิพนธ์	การวิเคราะห์สูงค่ารัฐใน <u>พระนครค่าหลวง ส่าวิตรี</u>
	<u>ศกุนตลา และมัทนาพาณิช</u>
ผู้เขียน	นางสาวศศิธร แสงเจริญ
สาขาวิชา	ภาษาไทย (สายวรรณยุค)
ปีการศึกษา	2536

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้ มุ่งศึกษาสูงค่ารัฐที่ปรากฏในบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมังกรุสเกล้าเจ้าอยู่หัว จำนวน 4 เรื่อง คือ พระนครค่าหลวง ส่าวิตรี ศกุนตลา และมัทนาพาณิช

ผลการศึกษาพบว่า พระนครค่าหลวง และส่าวิตรี สามารถเร้าสูงค่ารัฐได้ดีกว่า ศกุนตลา และมัทนาพาณิช ทั้งนี้ เพราะสกุนตลาเรื่องหลังไม่สามารถแสดงความซับซ้อนของตัวละคร โดยเฉพาะศกุนตลา ซึ่งเป็นบทละครร้องแบบลุ่มตีกต่ำบรรพ์ บทร้องมีความกระชับเพราะผู้แสดงต้องร้องและร่ายไปพร้อมกัน และผู้แสดงมีภารกิจต้องการความรวดเร็วและความน่าตื่นตาตื่นใจในการแสดงมากกว่าความซับซ้อน ส่วนเรื่องส่าวิตรี เป็นเรื่องขนาดเล็กมีประเหติที่เน้นเพียงชุดเดียว ประกอบกับตัวละครมีคุณสมบัติหน้าประทับใจจึงเร้าสูงค่ารัฐได้ดี เนื่องกว่าตัวละครที่ใช้ในเรื่อง เครื่องเรื่อง และกลิ่นกิ่งการดำเนินเรื่องของ พระนครค่าหลวง และส่าวิตรี ซึ่งมีความพسانลั่งเสริมชิงกันและกัน ส่วนเรื่อง ศกุนตลา และมัทนาพาณิช ตัวละครออกฝ่ายชายมีข้ออ่อนต้อห์ คือขาดความซับซ้อนทางความคิดและการมีส่วนร่วม และเครื่องเรื่องของ มัทนาพาณิช มีจุดอ่อน สิ่งเหล่านี้ได้ลดลงคุณค่าของค่ารัฐลงมาก

ในแง่ความกholมกสีนจะห่วงรูปแบบกับเนื้อหา ของบทพระราชนิพนธ์
ทั้ง 4 เรื่อง ทุกเรื่องมีรูปแบบที่เหมาะสมกับเนื้อหา แต่ละเรื่องจึงมีลักษณะที่
ไม่雷同 เพราะเพรอะ พรั้ง โดยเฉพาะบทที่ต้องกับแสดงความรักของตัวละครซึ่ง
ต้องการอย่างเหมาะสม ความตื่นเต้นของ พระนลคำหลวง อุทกบประกัน
สามารถแสดงรติภาวะหลายลักษณะได้อย่างเข้มข้นด้วยฉันทลักษณ์ที่หลากหลาย
และต่อเนื่องอย่างกholมกสีน ส่วน มัณฑนาชา บทฝากรักในองค์ที่ 3 นี้
ศักดิ์สิทธิ์มากด้วยฉันทลักษณ์ที่ผู้ทรงพระราชนิพนธ์ทรงใช้เป็นบทพูด
ได้อย่างหมวดชายและเร้าใจ

บทพระราชนิพนธ์ที่ศึกษานี้ แสดงถึงความพยายามที่จะเชิดชูความ-
สำคัญของวัฒนธรรมทางวรรณศิลป์ของไทย ซึ่งสามารถใช้กลับไปสู่รากฐานเดิม
ผลการศึกษาพอสรุปได้ว่างานประพันธ์เหล่านี้มีคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ดังกล่าวมา

Thesis Title An Analysis of the Sentiment of Love in
 Phranon Kamluang, Savitri, Sakuntala
 and Madnabādhā
Author Miss Sasithorn Sangchareon
Major Program Thai (Literature)
Academic Year 1993

ABSTRACT

This thesis aims to analyze the sentiment of love in four selected pieces of King Rama VI's writing : Phranon Kamluang, Savitri, Sakuntala and Madnabādhā.

It is found that both Phranon Kamluang and Savitri can better arouse the sentiment of love than Sakuntala and Madnabādhā since the latter pieces cannot show the characters' complexity. Sakuntala, in particular, was composed in a form of drama called "Lakon Dukdamban", with its verses being concise for the performers to sing and dance simultaneously. Besides, the general audience at that time preferred the dramatic performance to be fast and dramatic rather than intricate, Savitri can better arouse the sentiment of love because it is short and has only one clear focus. Its characters have more outstanding characteristics.

Both Phranon Kamluang and Savitri have great characters, plots and presentation techniques which are well integrated and mutually supported. In comparison, Sakuntalā and Madnabādhā, are weak in these respects : the male characters lack intellectual and emotional depths, and the weak plots make the sentiment of love less powerful.

All these four literary works exhibit harmony of forms and substances. Beautiful and poetic words are notable especially the eloquent and well-verses dialogues expressing love of the main characters. The most prominent features of Phranon Kamluang lie in the verses that can express various forms of love in a variety of prosodical forms with intensity, harmony, and continuity. Specifically, in the third act of Madnabādhā the love poems contain the very sentiment of love expressed wisely and excitingly in varied versified forms.

The royal writings under study are attempts to enhance the Thai literary tradition that can be linked to the fundation of our cultural heritage. These findings are a living proof that these royal writings are very rich in literary value.